
1

Len čo Dylan Ivoryová zbadala na parkovisku čiernu motorku s nalešteným chrómom a s robustnou postavou za kormidlom, ihneď vedela, že je to on. Alec Walker, s ktorým mala dohodnutý rozhovor. Muž známy nielen svojím spisovateľským talentom, ale aj ako prominentný predstaviteľ sadomasochistickej scény v Seattli.

Neprezradila ho čierna kožená bunda, ani mocne stavané telo. Bola to očividná suverenita a rozhodnosť, s akou viedol motocykel, než zastavil a naposledy pretočil motor. Bol to pohyb, ktorým prehodil nohu cez nablýskanú nádrž a stiahol si prilbu. Ako kovboj, keď zoskakuje zo žrebca. Suverenita, s akou narábal so svojou energiou, sálala na metre, cítila ju na vlastnom tele.

Bez prilby vyzeral Alec Walker ešte lepšie. Jemne kučeravé tmavé, takmer čierne vlasy sa dotýkali goliera bundy. Ostrý profil mal akoby vytesaný z mramoru.

Dylan sa pristihla, že užasnuto stojí vedľa auta, dvere dokorán, kľúče v rukách. Prečo sa jej rozbúchalo srdce? Nedokázala odtrhnúť zrak od elegantných pohybov, ktorými si stiahol rukavice a odložil prilbu na sedadlo.

Keď zdvihol zrak a ich pohľady sa stretli, stále sa neprebrala. Prebodol ju žiarivo modrými očami a vedel, že

je to ona. A že ho pozorovala. Po prvý raz sa ako dospelá cítila celkom popletená.

Dopekla, keby sa jej aspoň upokojil pulz!

Bolo to predsa pracovné stretnutie.

Isteže, ale to nič nemenilo na tom, čo s ňou urobil pohľad na toho muža. Musím sa pozbierať, kým ho oslovím, vravela si. Prišla, aby je pomohol s výskumom na novú knihu. Pred týždňom ju naňho upozornila Jennifer, istá submisívna žena, s ktorou sa zoznámila cez internet. Ale nevarovala ju pred jeho neodolateľnou príťažlivosťou.

A Alec Walker patril k mužom, pred ktorými treba varovať.

Mužné črty jeho tváre narúšali jedine plné pery. Usmial sa a odhalil za nimi rad žiarivo bielych zubov. Zastrihnutá kozia briadka mu dodávala zlý výraz. A ten sa jej páčil. Z útrobov sa jej do tela ako tekutý oheň rozliala horúčava.

Vykročil k nej. Roztriasli sa jej kolená.

Bol čoraz bližšie, až zastal na druhej strane jej bieleho audi.

„Čosi mi vraví, že ste žena, s ktorou sa tu mám stretnúť.“

Mal hlboký, plný, prekvapivo mäkký hlas. Sexi.

Zmohla sa len na kývnutie hlavou.

Ticho musel prerušiť on. „Dylan Ivoryová? Autorka erotických románov?“

„Áno...“

Čo sa s ňou porobilo? Prečo nedokáže povedať jednu zmysluplnú vetu?

„Ja som Alec. Pôjdeme dnu?“

„Prosím? Aha, áno, samozrejme.“

Zabuchla dvere a zamkla auto. Usilovala sa nevšimáť si horúčavu, ktorá jej prerážala cez kožu. Vo vlnenom kabáte jej napriek sychravému počasiu bolo odrazu ho-

rúco. Nedokázala odtrhnúť myseľ od muža, s ktorým kráčala k impozantnému vstupu do múzea v štýle art déco s dvoma kamennými ťavami po stranách. Odjakživa zbožňovala tú budovu aj predmety, ktoré v nej vystavovali. Príjemne ju prekvapilo, keď Alec navrhol, aby sa stretli v tamojšej kaviarni. Mala blízko k umeniu a najmä k ázijskému. Neraz sa túlala po chodbách tohto múzea.

Keď kráčali po širokých kamenných schodoch, Alec jej džen-tlmensky priložil ruku na útlý chrbát. Celá sa zachvela. Pozrela sa naňho a zbadala, ako sa na ňu usmieva. Keď prešli cez vchod, stále mlčali, na mramorovej dlažbe sa rozliehala ozvena ich krokov. Potom ešte vyšli úzkymi schodmi a ocitli sa v zastrešenom átriu, kde sa nachádzala kaviareň.

V kaviarni Alec ukázal na jeden zo stolíkov. Átrium obklopovali sochy hinduistických bohov: Budhu, Višnu a bohyne Kálí. Dylan by prisahala, že napriek rozvonjavajúcej káve a čaju sa dal vo vzduchu rozoznať aj pach kamenných pamiatok. Cez mliečne sklo prenikalo filtrované svetlo, odrážalo sa od jantárovožltých lúčok na stenách a dávalo átriu jemne zlatistý nádych. Bolo to tiché miesto, Dylan si sem často zašla oddýchnuť na šálku čaju, ale teraz bola ako uzlíček nervov.

Prečo je taká napätá? Veď je to len chlap. Len ďalší rozhovor.

Pomohol jej z kabáta a podržal stoličku. Dobré, starostvetské správanie. Bolo výnimočné stretnúť sa s ním v tomto kozmopolitickom meste.

Vyzliekol si koženú bundu, prehodil ju cez operadlo stoličky a sadol si. Vyžarovala z neho uvoľnenosť a sebaistota. Pod sivým svetlom sa črtali široké plecia. Postavu

mal naozaj mohutnú, pripomínal profesionálneho hráča amerického futbalu. Mal rýdzo mužskú tvár, hranatú sánku, ostro rezanú bradu a líčne kosti. So zvyškom zovňajška kontrastovali len mäkké ústa. Na zbláznenie sexi.

Dylan sa pomrvila na stoličke, schmatla zo stola nápojový lístok a skúmala ponuku čajov.

„Čo si dáte?“ spýtal sa Alec.

„Zvyčajne si objednávam zmes jazmínového a zeleného čaju.“

Alec zakýval na čašníčku, a než stihla niečo dodať, objednal pre oboch.

„Dúfam, že máte rada biscotti,“ povedal a usmial sa na ňu. „Robia ich tu skoro tak dobre ako v Ríme. Poznám maličkú kaviareň hneď pri Španielskych schodoch. V turistami zamorenej časti by ste asi nečakali nič extra, ale robia tam najlepšie biscotti v Taliansku.“

„V Ríme som už nebola roky. Ale na tamojšie biscotti sa pamätám.“

„Zastavil som sa tam minulý rok, keď som sa vracal z potuliek po Španielsku.“

„Veľa cestujete?“

„Koľko len vládzem. Nerád sa dlhšie zdržiavam na tom istom mieste, ale teraz ma doma držia termíny. Som z toho nesvoj. Na svete je toho toľko, čo sa dá robiť.“

Dylan sa naklonila, pričom končekmi prstov prešla po lyžičke, ktorá ležala na papierovom obrúsku na stolíku.

„Napríklad?“

Preboha, hádam to nebol pokus o flirt?

„Všetko,“ zaceril sa. „Čokoľvek. V Brazílii som liezol po skalách, potápal som sa medzi žralokmi na Fidži. Cestoval po Nepále.“

„Takže vás láka vzrušenie.“

„Áno, myslím, že áno. Ale nechcem sa chvastať, skrátka, ma to baví. Skúšam, ako ďaleko sa dá zájsť.“ Pokrčil plecami, kútik úst natiahol do úškrnu. „Mám rád rýchlosť. Zbožňujem svoje motorky. Páči sa mi rýchla jazda, keď môžem skúšať, ako rýchlo dokážem vybrať zákrtu.“

Striaslo ju. „Mňa by na motorku nikto nedostal. Ani za milión rokov.“

„Možno by sa vám to páčilo.“

„Nie, to si nemyslím. Takže... cestujete, aby ste zažili vzrušenie?“

„Do istej miery. Ale mnohé z výletov pre mňa boli aj cesty za pokojom ducha.“

„Jennifer mi spomínala, že píšete horory. Podľa nej by ste mi mohli pomôcť vo výskume pre moju knihu, pretože ste tiež spisovateľ a... a že ste dominantný.“

Prikývol. „Áno, myslím, že áno. Zdá sa, že slovo *dominantný* vám akosi nešlo z úst.“

„Ozaj? Je to možné. Píšem erotické romány, no napriek tomu nie som zvyknutá zhovárať sa o tejto téme.“

„Chápem.“

Čašník priniesol čaj a Dylan čo najopatrnejšie naliala vodu z glazúrovaného japonského čajníka do šálky. Para k nej priniesla jazmínovú arómu, ku ktorej sa čoskoro pridala aj zemitejšia vôňa zeleného čaju. Známe vône ju upokojovali.

Alec jej do ruky vtisol jeden biscotti. „Nech sa páči. Musíte z nich ochutnať.“

Bol to rozkaz, nie ponuka. Prekvapilo ju, že si ho vzala.

„V skutočnosti píšem psychologické trilery,“ pokračoval Alec. „Možno ste niektorý z nich čítali.“

„Je mi ľúto, ale nie.“

„Možno by ste mali.“

Dylan sa to prestávalo páčiť. Hranica medzi sebadôverou a nadutosťou bola čoraz nejasnejšia. „Možno by ste si vy mali prečítať niečo moje.“

„Už sa stalo. Keď mi o vás Jennifer povedala, kúpil som si vašu poslednú knihu.“

„A?“ vyzvedala.

„A myslím, že ste veľmi dobrá. Inteligentná. Premýšľate. Vynikajúco ste zvládli vývoj postáv. Romanca nezatienila jadro príbehu, ako sa to stáva iným autorom. A viete najvyššie reálne opísať sex. Je tam správna dávka prirodzenej naturálnosti, ktorá sa mi páči.“

„Aha.“ Takú odpoveď nečakala. Bola v rozpakoch. Zasa. „Vďaka.“

„Povedzte mi teda o svojej najnovšej knižke a prečo ste sa so mnou chceli stretnúť.“

Oprel sa o ňu tými azúrovo modrými očami. Odrazu si uvedomila, ako veľmi sa podobajú na Quinnove oči. Lenže Quinn bol neviniatko, čo Alec v tomto zmysle nikdy nebol, dokonca ani ako chlapec. Ich dúhovky mali ten odtieň modrej, ktorý jej vždy pripomínal Karibik.

Napriek nafúkanosti sa mu v očiach zračila úprimnosť. Musela odvrátiť zrak, padol jej na šálku čaju, ktorú hladkal prstami. V jeho dlani sa zdala drobučka. Krehká. Zdalo sa, že by ju mohol rozbiť najslabším stiskom. A ako sa tie prsty jemne kĺzali po hladkej glazúre...

Prinútila sa, aby vrátila zrak z dlaní na jeho tvár.

Nepomáhalo to...

„Píšem o páre, ktorý objavuje sadomasochistické praktiky. O dominancii, submisivite a zväzovaní som už trochu písala, ale teraz chcem ísť viac do hĺbky. Možno aj do bolestivých hier. A chcem, aby kniha bola autentická, inak to nestojí za nič. Bolo mi jasné, že sa v tejto oblasti budem

musieť ešte vzdelat', pohovárať sa s ľuďmi, ktorí sa v tom vyznajú. Na komunitnej webovej stránke BDSM som nedávno objavila Jennifer a cez e-mail som ju poprosila o stretnutie. Pohovárali sme sa, bola veľmi milá a otvorená. Lenže je submisívna a necítila sa povolaná vykresliť mi problematiku komplexne. Preto ma odkázala na vás.“

Prikývol. „Rozhovor s jedným človekom asi naozaj nestačí, aby ste si utvorili obrázok o BDSM scéne, aká dynamika a psychológia sa za tým skrýva. Každá skúsenosť je jedinečná a osobná. A ak je to čistá subka, nedokáže vniknúť do dominantnej mysle, ako myslíme a cítime.“

„Presne to mi tvrdila aj ona. A dáva to zmysel.“

„Nikdy ste nepísali o BDSM?“

„Nie, len o niektorých fetišoch, trochu o vzájomnom zväzovaní, ale o ničom skutočne vážnom.“

„Podľa vás je BDSM vážna vec?“

„A nie je?“

Neodvetil. „Vy sama ste tie praktiky nikdy nevyskúšali?“

„Ja... nie.“

„Aha, čiže tento rozhovor zostane v profesionálnej rovine. Poslúži výlučne na výskumné účely.“

„Áno. Pravdaže.“

Naklonil sa, lakťami sa opieral o stôl, a keď sa priblížil, zacítila vôňu jeho kolínskej. Čosi čisté a zároveň temné. Ako oceán a hlboký les.

Stlmil hlas, rozhovor odrazu pôsobil oveľa intímnejšie. Možno intímnejšie, než by si sama želala. „Niečo vám poviem, Dylan, a bude to čistá pravda. Nijakovsky sa vám nepodarí priblížiť tento životný štýl, ak si len takpovediac namočíte prsty. Musíte to skutočne zažiť, ponoriť sa doň. BDSM má veľa vzájomne sa ovplyvňujúcich súčastí – fy-

zické, psychologické, emocionálne. Práve tento komplex zbožňujú praktizujúci subíkovia a dominanti. Tú komplexnosť. Intenzitu.“ Natiahol sa k jej ruke a poškrabkal ju po jej chrbte. Kožu mal horúcu. A ona ešte viac. „Ide o zmyslovú stimuláciu. A o to, čo sa deje vo vašej myslí. Môže to byť senzuálne alebo sexuálne. Alebo oboje naraz. Nedá sa to opísať bez vyskúšania na vlastnej koži.“

Vyschlo jej v krku. Jeho návrh ju nešokoval. Rozhodne nie tak ako jeho dotyk. Zdvihla šálku, napila sa čaju, aby si prečistila hrdlo. „Myslím, že máte pravdu. Je to naozaj zaujímavá téma, ale neviem, či...“

„Dylan, netvár sa, že je to pre teba len zaujímavá téma.“ Posunul prsty až k zápästiu pod jej kašmírovým svetrom. „Cítim, ako sa ti zrýchlil pulz.“

„Alec...“

„No tak, Dylan. Predo mnou sa nemusíš pretvarovať. To je úplný základ BDSM. Že dokážeme svoju prirodzenosť prijať takú, aká je.“

„Chcela som povedať, že máte... že máš pravdu.“

Naozaj to pred ním priznala. Možno mal pravdu, možno k nemu musí byť úprimná, aby sa niečo naučila. Ponoriť sa do toho, ako vrel.

Určite to nemá nič spoločné s tým, ako nepochopiteľne ju priťahuje, vravela si. Alebo má?

Odtiahla ruku a schovala si ju v bezpečí lona. „Ty a Jennifer určite viete o submisívnych mužoch. Poznáš nejakých, ktorým veríš a mohol by si mi ich odporučiť? A ktorí by boli ochotní stretnúť sa so ženou, čo nemá skúsenosti s dominantnou úlohou?“

Aleca to rozosmialo. „Chceš povedať, že by si chcela byť dominou?“

„Áno.“

„Preboha, Dylan. Neuvedomuješ si, že si submisívna?“

„Prosím?“

„Všimol som si to hneď, ako som ťa zbadal. Vycítil som to už na parkovisku, ešte než som ťa oslovil.“

„Neviem, o čom hovoríš.“

Prečo sa jej rozpálili líca? Prečo bola celkom vyvedená z miery? Hnevalo ju, aký vplyv má na ňu Alecova prítomnosť.

„Som si istý, že o BDSM si sa naučila aspoň toľko, že presne vieš, o čom hovorím.“

Zhlboka vydýchla. „Samozrejme, že viem, čo je subka. Submisívna žena. Ale to nie je môj prípad. Mne dáva zmysel, aby som bola dominou. Nehanbím sa pripustiť, že mám občas problémy so sebaovládaním.“

„A práve preto musíš byť subka. Odovzdať sa. Potrebuješ niekoho, kto sa o teba postará, na koho necháš ovládanie a on ti za to poskytne bezpečie.“

Tým ju rozčúlil, ale podarilo sa jej udržať temperament na uzde. „Si arogantný.“

„To som. A ešte mám aj pravdu. V tomto sa nikdy nemýlim. Vidím, že aj teraz sa horko-ťažko kontroluješ. Vidím, ako sa ti zlosť zračí v očiach, akú máš stuhnutú sánku. Predpokladám, že z času na čas, by si sa mohla ‘prepnúť’ a vládnuť mužovi. Alebo žene. Ale nemala by si z toho taký hlboký pôžitok ako v úlohe subky. Nenaplnilo by to tvoje skutočné potreby.“

Naklonil sa a načiahol sa ponad stôl. Mal obrovskú dlaň, ruku jej obklopila jeho horúčosť a sila.

„Niečo ti navrhнем, Dylan. Buď moja subka.“

Chcela si vyslobodiť ruku, ale pevne ju držal.

Uprene sa na ňu pozeral neodolateľnými azúrovomodrými očami. „Skús to,“ pokračoval. „Uvidíš, čo to s tebou urobí. Ak sa ukáže, že som mal pravdu, dozvieš sa o sebe

niečo nové a knihu budeš môcť obohatiť o jedinečnú osobnú skúsenosť. A ak sa náhodou mylím, na výsledkoch výskumu to nijako neuberie.“

„Výskum môžem robiť aj ako domina.“

„Bohužiaľ, nie. Pre subíka je extrémne náročné, aby učil neskúsenú dominu. Keď mu telo zaplavia endorfíny, ocitne sa pozícii podriadenosti, prestane si všímať okolitý svet, vníma len vzťah medzi svojím pánom a sebou, intenzívne prežíva zmyslové dráždenie, ale v takom stave ti nedokáže byť učiteľom. Takto sa naozaj veľa nenaučíš. Ale môžeš sa učiť odo mňa. V tom, čo robím, som naozaj dobrý.“ Mávol rukou. „Viem, zasa som arogantný. Ale na tom nezáleží. Na čom záleží, je, že mám pravdu.“

„Možno.“

Možno mal naozaj pravdu, že takto sa toho naučí najviac. Možno to nemalo nič spoločné s tým, že z Alecovej blízkosti, v dlani stále pevne zvieral jej ruku, jej bolo tak horúco. Preboha, veď ona zvlhla. Ale to bola predsa len čistá chémia. Nijako to nepotvrdzovalo jeho argumenty. Bola si istá, že ho presvedčí, ako veľmi sa mylí.

Hrýzla si peru.

Alec sa v nej určite mylí.

„Ako dlho by to trvalo?“ spýtala sa.

Mykol plecami. „To sa nedá presne povedať. Dovtedy, kým zistíš, čo potrebuješ vedieť. Pre svoju knihu. Pre seba.“

„Takže budeme improvizovať podľa toho, ako sa to vyvinie?“

„Ja viem, ako sa to vyvinie.“

„Skutočne? Ako teda?“

Zasa ju nahneval. A ešte stále jej držal ruku. Palcom jej pohladkal hánku, jej telo reagovalo žiadostivosťou. Ale tentoraz mu nedožičí tú radosť a nepokúsi sa odtiahnuť.

„Sprvu proti tomu budeš bojovať. Budem s tebou musieť pracovať. Získať si tvoju dôveru.“ Hovoril potichu, takmer šepkal. Musela nakloniť hlavu, aby ho počula. „Kúsok po kúsku sa ku mne prikloníš. Vložíš sa mi do rúk. Budem na teba tvrdý. A nežný.“

Zdvihol jej dľaň a prešiel ňou po svojich perách. Tá drzosť ju šokovala a zaliala ju neznesiteľnou horúčavou. Bola taká popletená, že sa nezmohla ani na slovo.

Alec jej položil ruku na chladný stolík a uprene sa jej zahľad do očí. „Vyvinie sa to presne tak, Dylan.“

Hnevalo ju, že je taká malátna a zmätená. Nerozumela mu. Odmietala sa tomu podvoliť. Či Alecovi Walkerovi.

Zdvihla šálku, usrkla z čaju a prehltila. Zhlboka sa nadýchla, pozbierala všetky sily, aby sa upokojila, a pevnou rukou položila šálku na stôl.

„Mysli si, čo chceš, Alec. Ale očividne ma ešte nepoznáš.“

Napil sa aj Alec, dožičil si dlhý hlt, neponáhľal sa. Pohľadom ani na okamih neuhol z jej očí. „Určite nie tak dobre, ako ťa spoznám. Teda, ak prijmeš môj návrh.“

„Dobre, súhlasím.“

„Máš rada výzvy.“

„To mám.“

„Ja tiež.“

Sústredený pohľad modrých očí do nej vnikal čoraz hlbšie, ale nedokázala sa od nich odtrhnúť. V jednom mal pravdu. Bude s tým zápasieť. Pretože pre ňu nie je prirodzené, aby sa niekomu poddala. Dokonca ani Alecovi Walkerovi a jeho nádherným očiam nie. Ani jeho horúcim rukám, mäkkým, plným ústam...

Rozhodla sa, že bude mať všetko pod kontrolou, tak ako vždy. A ignorovať, ako vyzerá. Ako rozpráva. Ako sa jej dotýka.